

Liuksemburge gyvenanti lietuvė apie motinystę svetur: čia vaikai į darželį vedami ir su temperatūra

[D delfi.lt/seima/istorijos/liuksemburge-gyvenanti-lietuve-apie-motinyste-svetur-cia-vaikai-i-darzeli-vedami-ir-su-temperatura.d](https://delfi.lt/seima/istorijos/liuksemburge-gyvenanti-lietuve-apie-motinyste-svetur-cia-vaikai-i-darzeli-vedami-ir-su-temperatura.d)

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

Agnė Keizikienė

2020 m. sausio 28 d. 20:37

DELFI tęsia pasakojimus apie mamas, kurios nebijo keliauti su vaikais. Savo patirtimi ir patarimais jos dalijasi tinklalapyje „Keliaujančios mamos“. Beveik pusantų metų sūnų auginanti Donata (pavardė redakcijai žinoma) prieš du su puse metų triukšmingą ir niekada nemiegantį Londoną iškeitė į nykštukinę Europos valstybę Liuksemburgą. Atrodytų, kad čia lietuvių net su žiburiu nerasi, bet moteris sako, kad čia jų sutinkanti dažniau nei Londone. Būtent čia jai su vyru gimė ir pirmasis sūnus, kuriam dabar 17 mėnesių. Ji atvirai papasakojo apie gyvenimą svetur, motinystę ir požiūrį į vaikus.

– Papasakokite savo istoriją – kaip atsidūrėte Liuksemburge? Kiek vaikų ir kokio amžiaus auginatė? Kuo užsiimate?

– Mūsų šeimos istorija prasidėjo Londone, kuriame su vyru susipažinome ir susituokėme. Pagyvenę kurį laiką Londone, pradėjome svarstyti, jog norėtumėm kiek patogesnio ir ramesnio gyvenimo. Londono gyvenimas tikrai intensyvus: ilgos darbo valandos, minia žmonių, kelionės sausakimšu metro. Tikrai neįsivaizdavome, kaip galėtumėm auginti vaikus ten. Galima, bet norėjosi ramiau.

Mano vyras prieš atvykdamas į Londoną kelis metus gyveno Liuksemburge. Bet tuomet jam ši šalis atrodė per daug nuobodi ir jis išvyko į multikultūrinį, niekada nemiegančią miestą. Tačiau, pradedant galvoti apie šeimą, požiūris keičiasi. Pasvarstėme, jog Liuksemburgas yra tinkama šalis mums abiems karjeros atžvilgiu ir labai netikėtai nusprendėme atvykti čia gyventi. Mano vyro draugas iš Liuksemburgo lankėsi Londone ir jiems susitikus papasakojo apie laisvą darbo vietą advokatų kontoroje. Grįžęs namo vyras manęs paklausė, ar verta jam išsiųsti savo CV. Aš atsakiau „žinoma“ ir taip prasidėjo mūsų naujas gyvenimo etapas.

Jau gyvendami Liuksemburge susilaukėme mūsų mažylio Daniel Jonas, kuris šiuo metu yra 17 mėnesių. Mano vyras dirba advokatų kontoroje, o aš šiuo metu džiaugiuosi laisvu laiku su mažyliu. Prieš motinystės atostogas dirbau vietinėje reklamos agentūroje projektų vadove.

Atvykus iš Londono man buvo didelis kultūrinis šokas. Parduotuvės užsidaro 6 valandą vakaro, sekmadieniais niekas nedirba ir atrodo Liuksemburge gyvenanti Donata

– Liuksemburgas yra viena iš mažiausių šalių Europoje. Kaip jūs apibūdintumėte šią šalį?

– Taip, Liuksemburgas tikrai yra viena iš nykštukinių valstybių ir taip pat vienas iš pagrindinių finansų centrų.

Liuksemburgo sostinės dydis tikriausiai prilygsta Šiauliams. Atvykus iš Londono man buvo didelis kultūrinis šokas. Parduotuvės užsidaro 6 valandą vakaro, sekmadieniais niekas nedirba ir atrodo, jog gyvenimas sustoja.

Tačiau į darbą Liuksemburge kiekvieną darbo dieną atvyksta apie 200,000 asmenų iš Prancūzijos, Belgijos ir Vokietijos. Tad, miesto gyvenimas itin suintensyvėja ir viskas nurimsta tik vakare visiems išvykus namo į kitas šalis. Iš šalies gyventojų vos ne 50 proc. sudaro atvykėliai iš įvairiausių pasaulio kampelių, tad šalis tikrai multikultūriška.

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

Liuksemburgas yra beprotiškai greit besikeičiantis. Prieš 2,5 metus, kuomet mes atsikraustėme, aplink miestą buvę laukai šiandien yra visiškai naujas kvartalas su prekybos centrais, didžiule tarptautine mokykla, restoranais, gyvenamaisiais namais. Mažutė šalis auga tiesiog akyse.

Liuksemburgo miestas turi nuostabaus grožio senamiestį, aplink labai daug gamtos. Gali būti miesto centre, o vos už 5 min kelio dideli laukai, kuriuose ganosi karvės.

Čia sudarytos tikrai geros gyvenimo sąlygos šeimoms. Jas skatina taip pat ir mokestinė sistema. Susituokusios poros moka mažesnius mokesčius nei vieniši asmenys.

– **Kas jus nustebino labiausiai?**

– Mane nustebino, kiek daug kalbų moka vietiniai gyventojai. Tikriausiai trys kalbos yra mažiausia. Mano kirpėja kalba 5 kalbomis, parduotuvės kasininkės susikalbės su jumis įvairiausiomis kalbomis. Kai kuriuose prekybos centruose prie kasų, net kabo šalių vėliavėlės, parodančios kuriomis kalbomis jus gali aptarnauti.

Kuomet gyvenau Londone, britai buvo sužavėti, jog kalbu pora kalbų, nes jiems neįprasta mokėti užsienio kalbas. Atsikrausčius į Liuksemburgą, net gėda prasitarti, jog tik tiek moku.

– **Gimdėte ne Lietuvoje. Kaip viskas praėjo?**

– Kuomet sužinojau, kad laukiuosi net nedvejojau, jog nėštumo priežiūrą ir gimdymą patikėsiu Liuksemburgo medicinos įstaigoms. Lietuvoje patirčių neturiu šiuo klausimu, bet esu girdėjusi istorijų apie nepagarbą gimdyvei ir pakeltą balso toną, tad net nesvarsčiau apie grįžimą į Lietuvą gimdymui.

Nėštumo priežiūra čia itin gera. Viską prižiūri vienas gydytojas. Nereikia eiti ir prašyti siuntimo ultragarsui ir tyrimams. Pas mane prižiūrintį gydytoją man reikėjo lankytis kas 4 savaites. Kiekvieno apsilankymo metu buvo daromi kraujo, šlapimo tyrimai. Jie labai didelę svarbą teikia toksiplazmozei ir jos nustatymui. Taip pat vaisius visuomet patikrinamas ultragarsu, ar viskas sėkmingai vystosi. 12 ir 26 savaitę atliekamas labai išsamus ultragarso tyrimas. Išmatuojamas kiekvienas mažylio organas, suskaičiuojami piršteliai ir pan.

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

Liuksemburge tėčiai yra aktyviai įtraukiami nėštumo metu. Įvairios pamokos gimdyvėms yra skiriamos ir tėčiams. Ligoninės organizuoja pasiruošimo kursus apie nėštumą, gimdymą ir mažylių pirmuosius mėnesius. Dažniausiai tai būna 8-10 pamokų kursas ir bent jau mūsų grupėje visi tėčiai visuomet dalyvavo.

Esu mačiusi Lietuvos spaudoje straipsnių ar turėtų vyras dalyvauti gimdyje ir, jog kartais jie net trukdo, nežinodami ką daryti. Liuksemburge, man atrodo, tokių klausimų nekyla. Kurso metu tėčius gerai apmoko, kaip elgtis įvairiose situacijose, kaip atlikti masažą mamai ir taip jau padėti, kaip gimdyvė turėtų kvėpuoti ir kaip jai padėti tai taisyklingai daryti, nes streso metu moteris gali pamiršti. Sėkmingo gimdymo metu norintiems tėčiams net leidžia būti tuo asmeniu, kuris pasitinka kūdikį ir pirmasis paima į rankas.

Besiruošiant artėjančiam gimdymui, reikia nueiti į ligoninę ir jiems pateikti savo gimdymo planą. Sėkmingo gimdymo atveju gydytojai visai nesikiša ir leidžia gimdyvei elgtis pagal jos pageidavimus.

– **Kaip dėl motinystės atostogų? Kokios yra taisyklės?**

– Motinystės atostogos Liuksemburge prasideda 8 savaitės iki nustatytos gimdymo datos. Ne anksčiau ir ne vėliau. Likus 8 savaitėms iki gimdymo į darbą įstatymiškai yra draudžiama eiti. Gimus vaikučiui, motinystės atostogos dar tęsiasi 12 savaičių, tad apytiksliai apie tris mėnesius. Visas šis laikotarpis motinystės atostogose yra apmokamas 100 proc.

Pasibaigus motinystės atostogoms mamos turi galimybę gauti tėvų atostogas (parental leave) arba grįžti į darbą.

Nemaža dalis mamų grįžta į darbą, vaikučiai į darželius Liuksemburge yra priimami nuo trijų mėnesių. Tėvų atostogos trunka 6 arba 12 mėnesių, bet nevisą dieną. Tad mama gali ir dirbti, ir gauti pusę dienos su vaikučiu. Liuksemburge būti su vaikais yra skatinami ir tėčiai. Tėvų atostogos priklauso tiek mamai, tiek tėčiui. Tad abu tėvai gali tuo metu būti tėvų atostogose arba eiti į jas vienas po kito.

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

Deja, kiek teko girdėti, tik labai mažas skaičius tėvelių eina į šias atostogas ir dažniausiai dėl šeimos finansų, nes tėvų atostogos turi išmokos lubas. Tad šeimos gali finansiškai labai nukentėti. Net ir mamos dėl šios priežasties neretai atsisako papildomų 6 mėn su mažyiais.

– **Kokiais pagrindiniais vaikų auklėjimo principais vadovaujasi vietiniai?**

– Liuksemburgas yra kultūrų mišinys, tad net negalėčiau išskirti pagrindinių bruožų. Čia įsikūrę tėvai su vaikais iš įvairiausių šalių ir tikriausiai kiekvieni vadovaujasi pagal savo suvokimą.

– **Kokie didžiausi skirtumai nuo Lietuvos dėl šio klausimo?**

– Manau didžiausias skirtumas, kad vaikai čia yra „paleidžiami į pasaulį“ labai anksti. Lietuvoje mamytės turi galimybę būti su vaikučiais net tris metus. Liuksemburge maksimalus terminas yra kiek mažiau nei 9 mėnesiai. Tad mažyliai pradeda lankyti darželį būdami vos kelių mėnesių. Kalbant apie darželius, dar vienas skirtumas, kad čia sloga nėra laikoma liga, vaikai į darželį eina sloguodami ir tai visiškai nieko nestebina. Bent jau į mūsų darželį galima eiti su temperatūra iki 39. Ir jie pasirūpina sergančiuoju. Liuksemburge vaikų ligos atveju tėvams nuo darbo yra pateisinamos tik 6 dienos iki vaikui sueina trys metai.

Liuksemburge 3 metų vaikai jau pradeda eiti į paruošiamąją mokyklą, tuo tarpu Lietuvoje vaikai turi kiek ilgesnę galimybę pabūti su mama nevaržomi privalomų mokslų. Ir, kadangi mes mėgstame daug keliauti, aš už vėlesnę mokyklą.

Tuo tarpu mamos labiau orientuojasi į savo savijautą. Ypač tik po gimdymo, diskusijos dažniausiai vyksta apie mamos būseną, jos laiką sau, jos poilsį
Liuksemburge gyvenanti Donata

– Kokius skirtumus matote tarp lietuvių vaikų ir liuksemburgiečių?

– Kadangi mano vaikutis yra dar tik 17 mėnesių ir aplink esu apsupta panašaus amžiaus vaikų, nelabai galiu lyginti, nes toks mažylis tiek Lietuvoje, tiek Liuksemburge yra mažylis. Galbūt kalbant apie vyresnius vaikus galima rasti skirtumų.

O šiaip skirtumus matau tarp mamų. Vaikučiui gimus aktyviai įsiliejau į vietinę mamų bendruomenę. Ir man atrodo, kad mamų požiūris čia ir Lietuvoje tikrai kiek skiriasi. Lietuvės mamos, mano nuomone, yra labai įsitraukusios į vaiko gyvenimą, daug domisi apie jų raidą ir aišku ne iš blogo, bet tuomet prasideda palyginimai su aplinkiniais vaikais.

Liuksemburge nė karto neišgirdau jokių klausimų apie mano vaiką. Tiek draugų rate, tiek kitų mamų rate manęs niekas neklausia „Ar jis jau valgo su šaukštu?“, „Ar jau atsisakė sauskelnių?“, „Ar jis miega?“ ir t.t. Tuo tarpu kaskart lankydamasi Lietuvoje kartais net iš vos pažįstamų žmonių sulaukiu panašių klausimų.

Čia tikrai galima jausti daugiau laisvės nuo įvairių palyginimų, nes taip, kaip daro mama, nėra blogai ir tai lieka jos ir vaikučio reikalas. Tuo tarpu mamos labiau orientuojasi į savo savijautą. Ypač tik po gimdymo, diskusijos dažniausiai vyksta apie mamos būseną, jos laiką sau, jos poilsį.

– Kaip dėl infrastruktūros; ar Liuksemburgas pritaikytas pasivaikščiojimams su vaikais? Kaip juos priima restoranuose/kavinėse?

Liuksemburge infrastruktūra yra labai gerai išvystyta. Net lauko, miško takeliai išasfaltuoti, tad net su paprasčiausiu vežimėliu galima eiti pasivaikščioti į gamtą. Miestuose esančiuose parkuose įrengtos vaikų žaidimo aikštelės, tualetai su pervystymo stalais.

Restoranai ir kavinės, mano nuomone, yra mažiau pritaikyti vaikams nei Lietuvoje. Čia retai rasi pervystymo stalą ar žaidimų kampelį restorane. Bet vaikai yra visada laukiami. Mes labai dažnai valgome kavinėse ar restoranuose su mažyliu nuo pirmųjų jo gyvenimo dienų ir niekada nesijautėm nelaukiami. Tiesa, maitinimo kėdutes turi visi.

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

– Gal turite patarimų, ką aplankyti šeimai su vaikais Liuksemburge?

– Liuksemburgo mieste pasivaikščiokite po išpuoselėtą centrą, aplankydami pagrindines aikštes, Hercogo rūmus bei katedrą ir pasigrožėkite atsiveriančiomis panoramomis. Taip pat apsilankykite buvusioje Liuksemburgo tvirtovėje Bock Casemates. Miesto centre šalia Monterey alėjos esantis parkas turi didelę ir įspūdingą žaidimų aikštelę, tad beturistaujant su vaikais užsukite ir ten.

Pasivaikščioję po miesto centrą, keliaukite žemyn prie Petrusse upės. Šalia upės rasite ir nuostabų nuotraukų vertą senamiestį, Niumunsterio abatiją, taip pat įvairių veiklų šeimai su vaikais.

Keliaujant už miesto ribų, aplankykite Viandien pilį šalies šiaurėje ar vynuogynus šalia Mossele upės šalies pietuose. Liuksemburgas tikrai turi daug ką parodyti, tad keliaudami po Europą būtinai užsukite.

– Ar daug lietuvių sutinkate?

– Manau dėl to, kad šalis tokia mažutė, lietuvių čia sutinku pakankamai nemažai. Daugiau nei, pavyzdžiui, kuomet gyvenau Londone, nes gyvenau kitoje miesto vietoje nei dauguma tautiečių yra įsikūrę.

Tenka išgirsti lietuviškai kalbant tiek gatvėje, tiek parduotuvėse šeimoms apsipirkinėjant. Kiekvienais metais Liuksemburge vyksta Tautų mugė ir Lietuva turi ten savo stendą su lietuviškais skanėstais. Mes su vyru visada einam ten atsigerti naminės giros.

– **Kaip dėl kalbos jūsų šeimoje? Ar su vaikučiu kalbatės lietuviškai?**

– Nors tikriausiai niekada negyvensime Lietuvoje, bet man labai svarbu, kad mano mažylis kalbėtų lietuviškai. Noriu, kad jis gebėtų susikalbėti su lietuviška šeima. Taip pat, kad ir kur gyvenime gyventų, jog visada žinotų, iš kur jis yra kilęs.

Namuose mes kalbame trimis kalbomis. Aš su mažyliu visuomet kalbu lietuviškai, kuomet esame dviese. Būdami visi kartu, kalbame anglų kalba, o tėtis su mažyliu kalba prancūziškai. Pastebime, kad jis supranta visas šias kalbas, bet vis dar laukiame, kuomet jis pradės aiškiau kalbėti.

Danielis pradeda lankyti darželį, kuris yra dvikalbis. Jame kalbama prancūzų ir liuksemburgiečių kalbomis, tad prisideda ir ketvirtoji kalba. Vėliau, jei dar gyvensime Liuksemburge tikėtina, kad mokykloje prisidės ir vokiečių kalba.

– **Patys daug keliaujate. Ar galima sakyti, kad vaikas nepakeitė gyvenimo įpročių?**

– Vaikas mūsų gyvenimo įpročius tik šiek tiek pakeitė. Anksčiau vakarais tikrai dažnai mėgdavome nueiti į restoraną vakarienės, kiną. Dabar vakarus dažniausiai leidžiame namuose ar visi kartu nueiname į baseiną.

O keliaujame tikrai ne mažiau nei prieš susilaukiant mažylio, o gal net kiek daugiau. Mes mėgstame aktyvias keliones ir, gimus vaikučiui, šio pomėgio nepakeitėme. Atvirkščiai, tapome net aktyvesni. Mažylis laimingas, kuomet mes užsiimame įvairiomis veiklomis ir keliaujame. Gulėjimas prie baseino dažniausiai būna ne itin sėkmingas. Jam greit atsibosta. Keliaudami mes mėgstame labai daug vaikščioti, būti gamtoje.

Liuksemburge gyvenanti Donata

© Asmeninins albumas

– **Kokią savo kelionę įvardytumėte kaip rizikingiausią?**

– Jei atvirai, nei vienos savo kelionės neįvardinčiau kaip itin rizikingos. Juolab su vaikučiu.

Kuomet keliavome vieni, mane kiek gąsdino mūsų nakvynė atokioje saloje Island of Pines priklausančiai Naujajai Kaledonijai. Nors Naujoji Kaledonija maža prancūziška sala, ji vis dar valdoma genčių ir ten egzistuoja genčių taisyklės. Sutemus vaikštinėti griežtai draudžiama. Ir kaip tik tuo metu vyko nesutarimai tarp prancūzų ir vietinių genčių, tad naktį praleidau neramiai. Bet tai buvo gražiausia mano matyta vieta.

Mėgstame egzotines keliones, bet dabar keliaujame tik ten, kur jaučiame, kad yra saugu. Su mažyliu esame buvę Karibų salose (Martinikoje ir Gvadelupėje), Balyje, Vietname, Singapūre. Bet tai yra saugios kryptis. Tik kartais gal mums reikėtų būti protingesniems pasirenkant veiklas, nes mėgstame vaikščioti po visokias džungles ir ieškoti ne turistinių gamtos grožybių.

Ne rizikingiausia, bet labiausiai įsimintina buvo mūsų kelionė traukiniu Vietname. Keturiasdešimt laipsnių karštis, oro kondicionierius beveik nepadeda. Viduje žmonės miega ant grindų pasitiesę kartoną, traukinio bėgiai išsidėstę ant uolų skardžių, nuo kurių atsiveria nuostabūs vaizdai. Ir štai mes čia.. su 10 mėnesiu kūdikiu. Keliavom tik trumpą trijų valandų atkarpą, bet mums liko neišdildomi atsiminimai.

– Ką patartumėte kitoms šeimoms, kurios nerimauja dėl kelionės su mažu vaiku?

– Patarčiau nebijoti ir nesusikurti jokių lūkesčių kelionei. Kelionės planą susikurti svarbu, bet būkite lankstūs ir nebijokite keisti savo planų priklausomai nuo vaikučių poreikių. Jei tik planuojate pirmąją kelionę savęs ir vaikučio išbandymui, pasirinkite ne tokią tolimą kryptį ir kiek trumpesnę laiką. Pavyzdžiui išskriskite savaitgaliui į kokią šalį Europoje.

Kelionės su vaikais tikrai nėra sudėtingos, jos tik kiek kitokios nei keliaujant vieniems. Taip, tikėtina, jog turėsite mažiau poilsio, bet juk tai nelemia kelionės sėkmės.

– Kiek buvo jūsiškiam, kai pirmą kartą susiruošėte į kelionę?

– Jau trečią gyvenimo dieną mažasis lankėsi užsienyje, nes važiovome aplankyti netoliese Prancūzijoje gyvenančių senelių. Vėliau išsiruošėme į kelionę automobiliu po Prancūziją, aplankėme Normandiją ir Paryžių.

Keliones lėktuvu pradėjome kiek vėliau – trečią mėnesį. Ir iškart dar net nepasibandę užsisakėme net tris keliones vieną po kitos iš eilės. Pirmasis skrydis, aišku, į Lietuvą. Vos tik grįžę iš ten, keliavome į Lisaboną. O po jos laukė pirmoji ilgoji kelionė. Iškeitėme gruodžio šaltį į saulę keliaudami į Martinikos ir Gvadelupės salas, kur praleidome visą mėnesį. Nuo šių pirmųjų kelionių su mažyliu keliauti mes stengiamės bent kartą per mėnesį, kad ir kur netoliese Europoje.

– Visur keliaujate su vaikučiu, ar buvote išvykę ir be jo?

– Ne, be mažylio nekeliaujame niekur. Prancūziškoje kultūroje nieko nestebina vaikučių palikimas vienu su seneliais jau nuo labai mažų mėnesių. Bet mes esame kategoriškai prieš. Esame šeima ir keliaujame kartu. Kelionės kartu suartina, sukuria bendrus prisiminimus ir mes esam tokie, jog savo džiaugsmu norim dalintis. Kelionės mums yra vienas iš didžiausių gyvenimo džiaugsmų ir tą patirti mums vieniems, turėti tą prisiminimą tik sau, mažyliui nedalyvaujant, mums būtų skaudu.

Kartais aš keliauju viena su mažyliu. Dažniausiai tai būna kelionės į Lietuvą aplankyti šeimą. Bet praeitą rudenį vykome ir su kitomis mamomis į Barseloną.

Su vyru esame vienareikšmiškai nusprendę, jei kada ir vyksim į kelionę tik dviese, tai bus mūsų vaiko noru. Jei jis paprašys pasilikti namuose užuot keliavęs, tikrai neversime.

– Jūsų vaikas turi du pasus su skirtingomis pavardėmis. Papasakokite, kaip tai nutiko?

– Kadangi mano vyras yra prancūzas, mūsų mažylis gali turėti Lietuvos ir Prancūzijos pilietybes bent iki aštuoniolikos metų. Mūsų šeimos pavardė turi X, kurio rašyba, deja, yra nepripažįstama oficialiuose dokumentuose. Tad pavardė yra pakeičiama į Devouassouks, taip iškraipant ir tarimą, ir rašybą. Mažyliui naudojame prancūzišką pasą, kuriame pavardė įrašyta taisyklingai, nes, pavyzdžiui, keliaujant ir nusipirkus lėktuvo bilietus su

taisyklinga pavarde, bet, pasiėmus lietuvišką pasą, tikriausiai turėtumėm problemų oro uoste. Šiuo metu su Europos žmogaus teisių fondo pagalba kovuju dėl savo pavardės taisyklingos rašybos ir tuomet tęsime šį procesą dėl mažylio.

– Ko labiausiai be artimųjų pasiilgstate iš Lietuvos?

– Pasiilgstu Vilniaus senamiesčio. Man jis beprotiškai gražus. Aš visuomet skleidžiu žinią draugams iš užsienio kaip verta aplankyti Lietuvą. Vilnius man asmeniškai yra vienas iš gražiausių Europos miestų.

Taip pat, aišku kartais pasiilgstu ir lietuviško maisto. Panašių produktų galiu rasti ir čia, bet man jie Lietuvoje skanesni. O mano vyras labai pasiilgsta lietuviškos gijos ir nesupranta, kodėl jos nėra užsienyje, nes juk taip skanu.

Bendruomenė „Keliaujančios mamos“ – tai daugiau nei 20 tūkst. kelionių su vaikais ekspertų vienoje vietoje! Dalinamės kelionių patirtimis ir patarimais, diskutuojame, atsakome į kylančius klausimus, susipažįstame ir randame bendrakeleivių naujoms kelionėms kartu! Rasti mus paprasta: Facebook grupė – ČIA, FB puslapis – ČIA.